



ת"פ 43190/05/13 - דליה סלמי נגד ודים שפיר

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 43190-05-13 מדינת ישראל נ' שפיר
תיק חיצוני: 0008798/2012

מספר בקשה: 11

בפני כבוד השופט, סגן נשיאה חגי טרסי
מבקשת דליה סלמי
ע"י ב"כ עו"ד קורץ

נגד ודים שפיר ע"י ב"כ עו"ד חכמוב
משיב

החלטה

לפני בקשה לעיון והעתקה המתייחסת למסמכים שבתיק בית המשפט. המבקשת הנה המתלוננת בתיק זה, בו הודה המשיב, במסגרת הסדר טיעון, בתקיפתה, ועניינו הסתיים במתן צו של"צ ופיצוי ללא הרשעה.

הבקשה הוגשה תחילה ביום 22.6.15, וכעבור יומיים הוריתי כי המבקשת וב"כ רשאים לעיין בכתב האישום המתוקן ובפרוטוקולים ולהעתיקם. זמן קצר לאחר מכן ביקש המשיב לבטל ההחלטה שניתנה במעמד צד אחד, ולאחר שהוריתי על עיכוב תוקפה של ההחלטה, הוגשו טיעונים מפורטים מצד ב"כ הצדדים. כעת בשלה העת למתן החלטתי הסופית.

עיון בטענות ב"כ הצדדים מגלה כי המחלוקת ביניהם התמקדה בשאלה האם ניתן יהיה לעשות שימוש במסמכים המבוקשים במסגרת תביעה אזרחית נזיקית שהוגשה על ידי המבקשת נגד המשיב, וזאת לנוכח השאלה האם פסק דין פלילי, שהסתיים ללא הרשעה, קביל לשמש כראיה על פי סעיף 42 א' לפקודת הראיות. לטענת המבקשת, מאחר שהנאשם הודה במעשים המיוחסים לו, נקבעו בהליך הפלילי ממצאים פוזיטיביים בהם ניתן לעשות שימוש במסגרת ההליך האזרחי. המשיב, מנגד, סבור כי קביעות ההליך הפלילי אינן קבילות, שכן הנאשם לא הורשע בדיון.

דא עקא - שעניינינו הוא אך בסוגיית העיון בתיק בית משפט ולא בשאלת קבילותם של המסמכים במסגרת ההליך האזרחי. המדובר בשתי שאלות נפרדות, ובמסגרת הנוכחית אני נדרש כלל לשאלת הקבילות, אשר תיבחן על ידי הערכאה המתאימה, ככל שתידרש לכך. שאלת העיון בתיק בית המשפט אינה נגזרת מהיקף קבילות המסמכים בהליך האזרחי, אלא נבחנת בהתאם להוראות תקנה 4 לתקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים) תשס"ג-2003 (להלן: "התקנות").



בפסיקה ענפה של בית המשפט העליון שדנה בפרשנותה של תקנה 4 לתקנות, נקבע כי מכוח עקרון פומביות הדיון, קיימת זכות עקרונית לכל אדם לעיין בתיק בית המשפט, גם אם אינו בעל דין. על מנת להכריע בבקשה קונקרטית, נדרש בית המשפט למבחן תלת שלבי, במסגרתו נבחנת בשלב הראשון השאלה האם קיים איסור בדין לעיין בחומר המבוקש. ככל שהתשובה לכך שלילית, יש לבחון, בשלב השני, האם העיין מוצדק, כאשר נקודת המוצא היא כי יש להתיר את העיין, ובשלב השלישי כיצד ניתן להגשים את מטרת העיין תוך שמירה על מידתיות הפגיעה בזכויות המתנגדים (ראו לעניינים אלה למשל החלטה שניתנה לפני ימים אחדים במסגרת רע"א 943/15 קליין נ' בנק דיסקונט לישראל בע"מ ואח' (23.6.15)).

אם אפנה ליישם מבחנים אלה על המקרה שלפני, הרי שלא קיים כל איסור בדין, ועל כן העיין מותר באופן עקרוני. כמו כן, לא העלה המשיב כל טענה המצדיקה בנסיבות המקרה הימנעות ממימוש זכות העיין ולא עמד בנטל המוטל עליו להראות כי העיין אינו מוצדק. אציין, בהקשר זה, כי כאשר מדובר בבקשה לעיין מטעמו של נפגע עבירה, לא קמה אמנם זכות עיין מכוח חוק זכויות נפגעי עבירה, אך דומה כי זכות העיין חזקה במיוחד ועולה על זה של אדם שאינו מעורב כלל בהליך (לעמדה דומה ראו ע"פ 4538/12 חפץ נ' מ"י (12.11.14)), ובפסיקה אף הובעה עמדה לפיה הגם שנפגע עבירה אינו צד להליך הפלילי, יש לראותו כבעל דין לצורך תקנות העיין, כך שתחול עליו תקנה 3 לתקנות, המקנה זכות עיין אוטומטית מקום בו לא קיים איסור בדין (ראו תפ"ח (י-ם) 306/10 מ"י נ' אנשין בפסקה 4 (28.11.10)).

מכל מקום, לא הובאה בפני כל עילה המצדיקה חריגה מעקרון הפומביות או טענה בדבר פגיעה מיוחדת בזכויותיו של המשיב כתוצאה ממתן זכות העיין למבקשת. לפיכך, אני שב ומתיר למבקשת ולבאת כוחה לעיין בכתב האישום המתוקן ובפרוטוקולים ולהעתיקם.

אין צו להוצאות

העתק יועבר לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, כ"ו תמוז תשע"ה, 13 יולי 2015, בהעדר הצדדים.